

Είχαμε μείνει στο [Μεξικό](#) . Κάτι που λησμόνησα να αναφέρω, είναι η περιπέτεια του Πετράν. Εκεί στο Μεξικό. Ομορφόπαιδο και τυπάς ο Πέτρος πέρασε τον Ατλαντικό για μια **μισότριβη Αμερικανίδα**. Το '80 όλα αυτά, και εξαφανίστηκε 22 χρονώ παιδί για κάποιες εβδομάδες, όταν τον κατέβασε ο έρωτας ακόμα πιο νότια, στο Μεχίκο.

Και αγωνία εμείς εδώ στην αιωνία Ελλάδα, και τηλέφωνα στην μητέρα του Κώστα που εργαζόταν στην Αμερικάνικη πρεσβεία, αν μπορούσε να μας βοηθήσει, και στεναχώρια, τι έγινε, τι συνέβη. Και ανησυχία και το μυαλό πήγαινε στα χειρότερα, όσην ώρα τον ξεζούμιζε εκείνη η δραστήρια, εξ' όσων αντιληφθήκαμε εκ των υστέρων, αλλοδαπή. Ωραίος ο Πετράν, αλλά ούτε ένα τηλέφωνο. Τέλος πάντων κάποτε έδωσε σημεία επαφής, κάποτε επέστρεψε και η ζωή συνεχίστηκε ομαλά.

Δυο χρόνια αργότερα όταν η ταπεινότητά μου έλειωνε, Υπέφερε, Βασανιζόταν, κοινώς περνούσε εκπαίδευση για τον Λόχο, Υποψηφίων Βαθμοφόρων, ώστε να ανέβει στο Τάγμα, στο βορά να υπηρετήσει την Μαμά Ελλάς, εκείνος ξεπέταγε πρωινά νουμεράκια σε μια βάση Ναυτικού, 4 – 5 χιλιόμετρα από την αυλόπορτά της, επί της οδού Αμαρρυλίδος εις Παλαιόν Ψυχικόν, κατοικίας του. Με θήκη στη μέση για κάποιο σαραντπεντάρι, χωρίς το σιδερικό μέσα. Καλοκαιράκι με τα λευκά, σιδερωμένους, σένιους.

Και παραπονιόταν ο αθεόφοβος. Που νάβγαινε περιπολία στο 72ο στου Καμπάνη, βράδυ υπό καταρρακτώδη βροχή, ή στα φυλάκια στα υψώματα γύρω από την Νέα Σάντα με το θερμόμετρο να πιάνει πάτο κάτω από το μηδέν. Μια ώρα περπάτημα στην άγρια Μακεδονίτικη νύχτα, οπλισμένος, φορτωμένος πυρομαχικά, λες και υπήρχε περίπτωση να οπλίσεις και να χαϊδέψεις την σκανδάλη, που ότι και αν έκανες θα βρεχόσουν, που ότι κι αν φόραγες θα κρύωνες. Και το πρωί έπρεπε νάσουνα και γυαλισμένους, ατσαλάκωτους ντεκλαρέ, για την αναφορά.

Και που, να φύλαγε τίποτα γερμανικά νούμερα και στα καπάκια αγγαρεία στα μαγειρεία. Και που ακόμα χειρότερα, νάταν σε καμιά ζόρικη επιλαρχία, σε κάνα Πύθιο ή σε καμιά Μυτιλήνη με διοικητή κανά περίεργο, σκληρό μαυροσκούφη ίλαρχο που να την είχε δει να σηκώσει τη γαλανόλευκη στην Αγιά Σοφιά, όπως σήκωσαν οι Σοβιετικοί το σφυροδρέπανο στο κόκκινο φόντο πάνω στην Καγκελαρία.

Κι όμως, όσο κι'αν βλαστημάς τις μέρες της θητείας, κάποια στιγμή αργότερα κάτι θα νοσταλγήσεις, από αυτές. Το πιο πιθανόν είναι ότι, κατ' ουσίαν, νοσταλγείς τα νιάτα σου.

Εκείνη την ρωμαλέα αφέλεια. Εκείνη τη γοητευτική αισιοδοξία.

Ωραίος είπαμε ο Πετράν, έχω δεκαετίες να τον δω, αλλά οι πληροφορίες που πρόσφατα έφτασαν για το πρόσωπό του, ήταν λίαν ενθαρρυντικές. Νάναι καλά. Έκαμα αυτό το μικρό και ευχάριστο μνημόσυνο, καθώς ήρθε στο νου μου η Μεξικάνικη περιπέτειά του, τώρα που τα είπαμε για την χώρα του Εμιλιάνο Ζαπάτα.

Και μαζί με τον Πετράν, εθυμήθηκα και τον έτερο -τότε- Καππαδόκη, που όταν σπούδαζε μεταπτυχιακά, κάτι περί (χρυσοφόρου) δικαίου, στη Γηραιά Αλβιώνα θα τον εφώναζαν Τζών, και που είχε δύστυχη κατάληξη, μια και η μνεία εδώ δεν είναι καθόλου εύφημος. Κρύβει πολύ απογοήτευση. Όπως αναφέρει η μυθολογία μιας Ινδιάνικης φυλής, όλοι έχουμε μέσα μας δυο σκύλους. Τον φωτεινό και τον σκοτεινό. Το τι θα γίνουμε, το πώς θα καταλήξουμε, εξαρτάται από το ποιόν (σκύλο) ταιΐζουμε.

Περιττό να πω ότι ο Ζανώ μας, ο φουκαράς, όχι μόνον άφησε τον φωτεινό να πεθάνει νωρίς - νωρίς από αστία, αλλά ταΐσε, μέχρι σκασμού, τον σκοτεινό. Μέχρι που κάποια μέρα, ο σκοτεινός, πάνω στις τρελές του πείνες καταβρόχθησε και τον ίδιο τον Γιάννη. Κι άλλο μέλλον, δεν έχει ο δυστυχής. Περιφέρεται σε τέσσερα και δαγκώνει το σύμπαν. Σκοτεινός αχόρταγος και άσκημος. Dark Dog...

